

зелѣтъ му казалъ:

— Ехъ, че много вълци този день заклахме, много глави вземахме... Я слушай, братко, избери най-голѣмата глава, защото то съмъ много изгладнѣлъ!...

Овенѣтъ извадилъ вълчата глава и я показалъ, но козелѣтъ строго му казалъ:

— Недѣй тази! Извади онази, голѣмата, отъ най-стария влѣкъ!...

Овенѣтъ брѣкналъ въ човала и извадилъ пакъ сжщата глава.

— Дяволъ да те вземе! Не разбирашъ ли, що ти думамъ? И тази не е... Извади най-голѣмата! Още по-строго заповѣдалъ козелѣтъ.

— Разбойници сж... Да бѣгаме, братя!... Пошушналъ единъ влѣкъ. Изплашила се вълчата дружина, па-бѣжъ да я нѣма... Кой на кждѣ видѣлъ, избѣгали въ блиския лѣсъ...

Както бѣгали, ето насрѣща имъ баба меца.

— Защо бѣгате милички? ги запитала тя.

— Бѣгай, мецо, да бѣгаме, че Козлю Гайдоничинъ ще ни заколи...

Вълцитѣ разказали за случката.

— Не ви е срамъ! Страшливци! Единъ рунтавъ прѣчь да ви изплаши... Я елате съ мене! Азъ живи ще ги хвана тѣзи разбойници... казала мечката.

Козелѣтъ и овенѣтъ забѣлѣзали, че цѣлото вълчо стадо се пакъ връща, затова бързо се покатерили на блиското висико дърво. Козелѣтъ клекналъ на самия връхъ на дървото, а овенѣтъ се хваналъ о единъ клонъ и овисналъ . . .